

[Niels Helveg Petersen]

politik sig selv. Meget hurtigt efter forringes betalingsbalancen, og så stilles der uundgåeligt krav til den økonomiske politik om at stramme til. Det vil så vise sig, at den forbedring, man fik på den korte sigt i beskæftigelsen, hurtigt forsvinder, og at vi derefter ikke er i samme udgangspunkt, er lige så godt stillet som før, men ringere stillet, fordi vi i mellemtiden har ødelagt eller bidraget til at ødelægge konkurrenceevnen i betalingsbalanceerhvervene.

Det er jo den besked, vi får, når man spørger til en økonomisk linje af den type, som SF skitserede under valgkampen, og som hr. Gert Petersen har talt om også her i dag, hvor man på meget kort sigt skal skaffe ekstra beskæftigelse ved offentlige tilskud eller ved ansættelse i det offentlige. Resultatet vil være hurtigt øgede betalingsbalanceproblemer og behov for stramninger, som igen skader beskæftigelsen lige netop i de områder, hvor vi har mest brug for den.

Det er jo derfor heller ikke helt tilfældigt – og jeg vil gerne understrege, hvad regeringen meget fornuftigt har sagt i sine oplæg om dette – at det, det drejer sig om, er at skaffe varige arbejdspladser. Det er ingen løsning at skabe arbejdspladser på den korte sigt i den offentlige sektor eller ved at puste de offentlige udgifter i vejret. Vort spillerum i så henseende er – og dér kan vi sige desværre, og dér kan vi sige, det er historiens skyld og års forsyndelser – altså desværre faktisk meget, meget beskedent.

Det er en forbedring af konkurrenceevnen, så vanskelig den vej end er, som er den vej, vi kan betrede. Vi kan se tilbage på en politik i perioden fra 1979 frem til nu, hvor det faktisk er lykkedes endda under ekstremt vanskelige vilkår at gøre det – under vanskelige vilkår, fordi vi i denne periode har haft en klar forringelse af vores bytteforhold i forhold til udlandet.

Vi må følge udviklingen videre. Det er vores opfattelse, at en stadig forbedring af vores internationale konkurrenceevne er alfa og omega for at bekæmpe ledigheden, for at skabe bedre beskæftigelse og for at bedre statsfinanserne.

Det er med tilfredshed, vi noterer fra statsministerens åbningstale, at dette er det grundlæggende synspunkt også for regeringen. Vi er nødt til nøje at følge indkomstudviklingen og lønudviklingen i 1982. Hvis det

viser sig – hvad vi ikke håber, og hvad der forhåbentlig også kan undgås – at udviklingen i 1982 løber fra os, altså at der kommer en løn- og omkostningsudvikling i gang, som er skadelig for beskæftigelsen og for betalingsbalanceudviklingen, så er det folketingets partiers forpligtelse at være rede til at gribe ind. Vort håb i øjeblikket må være, at dette viser sig ikke at blive nødvendigt, at der er den ansvarlighed i de faglige organisationer og erhvervsorganisationerne, at dette bliver unødvendigt.

Til syvende og sidst var det synet på dette spørgsmål, der førte til – og man kan næsten sige måtte føre til – at forhandlingerne før jul mellem socialdemokratiet, SF og det radikale venstre ikke kunne føre til et resultat. Der er her imellem vore partier en reel uenighed, og den opfattes af de implicerede partier som fundamental, og derfor kunne det ikke lade sig gøre at nå frem til et egentligt grundlag for en økonomisk-politisk aftale.

Konkurrenceevneforbedringen må fremmes med de midler, der står til vor rådighed, og løn- og omkostningsudviklingen må herunder selvfølgelig nøje vurderes. Men derudover er der andet, man kan gøre. Man kan lempe, omlægge erhvervsbeskatningen. Folketinget var i færd med det, før valget blev udskrevet, og der er her en lang dagsorden for konstruktivt arbejde for folketinget med at omlægge hovedaktionærbeskatningen, med at lempe generationsskiftet i landbrug og byerhverv, med at forbedre afskrivningsreglerne, med at give mulighed for frivillig overgang til virksomhedsskat, med at komme landbrug og byerhverv til hjælp med midlertidig negativ indkomstskat, og jeg kan tilsige det radikale venstres medarbejdere til at behandle det katalog af nyttige forslag til forbedring af erhvervenes skatteforhold. Vi er rede til at gå ind i den drøftelse med henblik på at skabe resultater endnu i dette forår.

En finansieringsreform kan også være et hensigtsmæssigt middel til at forbedre erhvervenes muligheder for at investere. Det oplæg, regeringen har lagt frem den 20. december, opfatter vi som et skridt i retning af det, som vi selv har foreslået den 1. oktober – et betydeligt skridt i den retning. Vi er tilhængere af, at man markedsfører indeksobligationer i et åbent marked, og vi er tilhænge-